

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๑๘/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ค. ๓/๒๕๕๔

วันที่ ๑๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

เรื่อง นายอรรถพล รักษ์วงศ์ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ว่า การดำเนินการของบรรษัท บริหารสินทรัพย์ไทย ตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๘ วรรคสี่ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๘๑ และมาตรา ๑๕๗ หรือไม่

นายอรรถพล รักษ์วงศ์ (ผู้ร้อง) ยื่นคำร้องลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ข้อเท็จจริง ตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ว่า

๑. บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย (บสท.) ยื่นคำร้องต่อศาลล้มละลายกลางโดยอาศัยอำนาจ ตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๘ วรรคสี่ ว่าผู้ร้อง ซึ่งเป็นลูกหนี้ไม่ให้ความร่วมมือในการปรับปรุงโครงสร้างหนี้ตามที่คณะกรรมการกำหนด โดยผู้ร้อง อยู่ในฐานะที่จะดำเนินการได้และขอให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดผู้ร้องโดยไม่ต้องดำเนินการ ใด่สวน ทำให้ผู้ร้องต้องให้การชี้แจงทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายต่อศาลตามกระบวนการวิธีพิจารณาคดี

- ๒ -

ล้มละลายโดยไม่มีเหตุจำเป็น บสท. ทราบคำให้การและประสงค์ที่จะสืบพยาน แต่ผู้ร้องเห็นว่า ไม่สมควรที่จะสืบพยานหรือดำเนินการอื่น ๆ เกี่ยวกับคดีอีกต่อไป เพราะเป็นการละเมิดสิทธิจากการ บังคับใช้กฎหมายโดยถูกต้องจากหน่วยงานของรัฐ และกระทบกระเทือนสิทธิในกระบวนการยุติธรรม อันเนื่องมาจากคำร้องดังกล่าว ส่งผลต่อการละเมิดสิทธิของผู้ร้องโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ (๓) การดำเนินการยื่นคำร้องของ บสท. จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๗ และเป็นการละเมิดสิทธิ ที่ผู้ร้องได้รับการรับรองคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔

๒. ก่อนยื่นคำร้องนี้ต่อศาลรัฐธรรมนูญ ผู้ร้องได้ดำเนินการตามขั้นตอนแห่งบทบัญญัติของ รัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้องใน ๓ ลักษณะ ดังนี้

๒.๑ ผู้ร้องยื่นฟ้อง บสท. ต่อศาลปกครองสงขลา เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ศาลปกครองสงขลา มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา เนื่องจากพระราชกำหนด บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๑ บัญญัติว่า ไม่ให้นำกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองมาใช้บังคับแก่การดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ ด้วยคุณภาพของ บสท. ตามพระราชกำหนดนี้ ผู้ร้องมีความเห็นต่างจากศาลปกครองสงขลา จึงได้ส่งคำร้อง ไปยังคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ตามหนังสือลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๔ เพื่อขอให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเสนอแนะต่อศาลปกครองสงขลา

๒.๒ ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลล้มละลายกลางเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย กรณีการใช้พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและ วิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๘ วรรคสี่ ในการรับคำร้อง แต่ศาลล้มละลายกลางแจ้งว่าศาลนำบทบัญญัติ พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๕ และมาตรา ๑๐ ใช้บังคับในการรับคำร้อง จึงไม่จำเป็นต้องส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย เมื่อ บสท. ร้องขอให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด โดยไม่ต้องดำเนินการไต่สวน จึงเป็นการขอที่ขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญ คำร้องไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติ แห่งกฎหมายและรัฐธรรมนูญ

๒.๓ ผู้ร้องยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๔ ต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้รับคำร้องดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๔ และแจ้งว่ากำลังดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียน ปัจจุบันผู้ร้องยังไม่ทราบถึงมติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติแต่อย่างใด

ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า การดำเนินการของบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย ตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๘ วรรคสี่ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๘๑ และมาตรา ๑๕๗ หรือไม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาในเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ แล้วเห็นว่า ผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้นต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

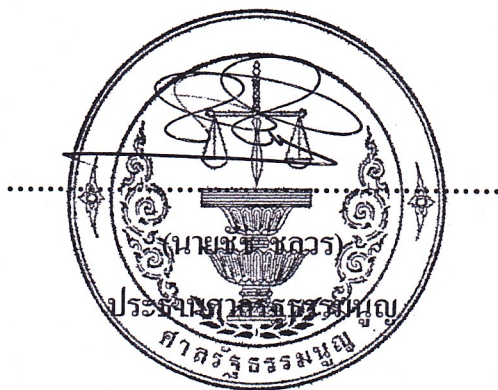
(๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

- ๔ -

พิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องของผู้ร้องดังกล่าวเป็นการขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเกี่ยวกับการกระทำของบุคคลหรือหน่วยงานของรัฐ มิใช่เป็นการขอให้วินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราใด จึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๕ -

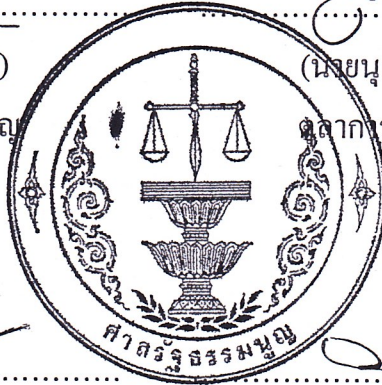
(คำสั่งที่ ๑๘/๒๕๕๔)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจริญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจติมพล์ เอกอรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวสันต์ ตรีอยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ